

Arrest

nr. 278 381 van 7 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van resp. 30 mei 2022 en van 14 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 mei 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 5 mei 2022 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud. Hierbij dient aangestipt te worden dat u reeds op 12 oktober 2021, 8 december 2021 en 25 maart 2022 opgeroepen werd voor een persoonlijk onderhoud waar u eveneens geen gevolg aangaf.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

1.3. Op 31 mei 2022 vraagt verzoeker de commissaris-generaal om zijn dossier te heropenen. Op 14 juni 2022 wordt door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van heropening genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

Waar verzoekers beroep tevens gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 14 juni 2022, waarbij hij weigert over te gaan tot de heropening van verzoekers dossier wordt op het volgende gewezen.

Een administratieve overheid bij wie een verzoek om heropening van een dossier aanhangig wordt gemaakt, is niet verplicht om tot een nieuw onderzoek over te gaan indien geen wettelijke of reglementaire bepaling dit oplegt. Dergelijk verzoek komt voor als een willig beroep waarop de administratieve overheid niet verplicht is in te gaan (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 741). Te dezen blijkt en wordt niet betwist dat verweerder weigert de beslissing van 30 mei 2022, waarbij werd beslist tot de beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, te herzien. De loutere mededeling hiervan is geen aanvechtbare rechtshandeling.

Verzoeker meent dat de beslissingen aan elkaar gelinkt zijn doch toont niet aan dat de beslissing van 14 juni 2022 een aanvechtbare rechtshandeling zou uitmaken.

Het beroep is wat de beslissing van de commissaris-generaal van 14 juni 2022 betreft, onontvankelijk.

3. Beoordeling

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, 57/6/5, 57/5/ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1, 2, 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stipt vooreerst aan een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst en meent dat hij geen bescherming kan krijgen bij zijn nationale overheden.

Hij is het vervolgens niet eens met de motieven tot beëindiging van zijn verzoek en tracht deze te betwisten.

Er wordt aangevoerd dat verzoeker wel degelijk een geldige reden had om zich niet aan te bieden op het voorgenomen onderhoud. In het verzoekschrift wordt toegelicht dat verzoeker immers een attest doorstuurde en dit op 9 mei 2022, hetzij minder dan 15 dagen nadat de datum van het verhoor voorzien was op 5 mei 2022 volgens hetwelk de medische dienst van FEDASIL bevestigde dat verzoeker niet in staat was het interview in Brussel te doen wegens ziekte. Verzoeker voert aan dat bij nazicht van het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

(hierna: het CGVS) helemaal geen rekening heeft gehouden met dit attest terwijl dit toch ontegenzeggelijk werd overgemaakt.

Waar in de beslissing tot beëindiging van het verzoek melding wordt gemaakt van eerdere oproepingen voor verhoren op 12 oktober 2021, 8 december 2021 en 25 maart 2022, wordt in het verzoekschrift opgeworpen dat in het administratief dossier zoals het overgemaakt werd aan de raadsman van verzoeker geen spoor is van eerdere oproepingen. Verzoeker betoogt dat bovendien, zelfs in de veronderstelling dat er eerdere verhoren zouden gepland geweest zijn, er vastgesteld moet worden dat deze niet konden doorgaan om redenen waarvan de rechtsgeldigheid op geen enkel ogenblik betwist werd door het CGVS zodat dit motief, dat er tevens geen gevolg werd gegeven aan eerdere gehoren, geen rechtvaardiging kan zijn voor het feit dat het onderzoek beëindigd werd.

Verzoeker beklemtoont dat niet wordt aangegeven waarom het medisch attest dat door de sociale assistente van verzoeker toegezonden werd, geen geldige reden zou zijn. Hierbij wordt erop gewezen dat tevens rekening moest gehouden worden met het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) ab initio aangegeven heeft dat hij gezondheidsproblemen heeft, te weten enerzijds hartproblemen, waarvoor hij medicatie neemt en anderzijds psychische problemen.

Daarnaast wordt in het verzoekschrift aangegeven dat verzoekers raadsman nadat hij kennis nam van de eerste bestreden beslissing contact opnam met verweerder en diens aandacht trok op de vergissing waarbij een kopie werd toegevoegd van zowel de mail van de sociale assistente als het medisch attest en werd gevraagd terug te komen op de bestreden beslissing.

Wat betreft de beslissing tot weigering van heropening wordt betoogd dat deze niet met redenen omkleed is. Verzoeker meent dat uit de evaluatie van het verzoek tot heropening blijkt dat het medisch attest over het hoofd werd gezien bij de beslissing tot beëindiging van het verzoek. Volgens verzoeker moet verder vastgesteld worden dat de elementen van de evaluatie van de vraag tot heropening zich niet in de eerste bestreden beslissing bevinden terwijl hij kennis moet kunnen krijgen van de motieven van de bestreden beslissing in de bestreden beslissing zelf of minstens in een stuk waarvan hem eveneens kennis gegeven wordt. Dat dit in casu niet het geval is zodanig dat de motieven waarom niet heropend werd, niet in aanmerking kunnen genomen worden, en dit op grond van de schending van de motiveringsbeslissing, aldus verzoeker.

Verzoeker betoogt verder ondergeschikt, voor zover de Raad zou menen dat er aanleiding is deze opmerkingen in de beslissing tot weigering van heropening in overweging te nemen, dat dan moet vastgesteld worden dat zij onterecht gemaakt worden.

Er wordt betoogd dat uit de beslissing tot weigering van heropening blijkt dat voor de drie eerdere oproepingen eveneens een medisch attest werd overgemaakt aan het CGVS en dat deze medische attesten aanvaard werden. Waar thans het medisch attest niet aanvaard wordt, omdat het zou uitgaan van een verpleegkundige, geen arts, voert verzoeker aan dat deze motivering zich noch in de eerste noch in de tweede bestreden beslissing bevond en dat bovendien de appreciatie van het attest, zijnde het feit dat het van een verpleegkundige uitgaat, en niet van een arts, niet belet dat een verpleegkundige van Fedasil op rechtsgeldige wijze een medische situatie kan vaststellen gezien een verpleegkundige ook een medische opleiding volgde. Verzoeker vervolgt dat men daarenboven moeilijk kan veronderstellen dat een verpleegkundige van FEDASIL met hem samen zou werken om hem toe te laten misbruik te maken van medische attesten. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker van FEDASIL afhankelijk is voor zijn basisbehoeften en medische verzorging zodat hem niet verweten kan worden dat hij geen arts raadpleegde om zijn medische toestand op 5 mei 2022 te attesteren, te meer hij noch de middelen, noch de keuze heeft en desbetreffend afhankelijk is van de organisatie door FEDASIL. Daarnaast wordt aangevoerd dat verzoeker ook niet goed inziet op basis waarvan "misbruik = duidelijk" zou zijn. Verzoeker benadrukt dat zijn gezondheid zwak is en dat het CGVS helemaal geen rekening houdt met dit element dat reeds ab initio gesignaleerd werd aan de DVZ en dat in de vragenlijst vermeld werd.

Verder wordt aangevoerd dat indien het CGVS uit vier medische attesten meende te moeten afleiden dat het niet mogelijk was verzoeker te verhoren, men zich daarvan had moeten vergewissen. Verzoeker betoogt in dit verband dat indien het CGVS op regelmatige wijze zou vastgesteld hebben dat het niet mogelijk bleek hem te horen – quod non – dan moet vastgesteld worden dat het CGVS evenmin enige inspanning geleverd heeft om hem de kans te geven de nodige informatie in verband met zijn verzoek te geven. In casu werd geopteerd voor het beëindigen van het onderzoek, terwijl er andere minder nadelige oplossingen mogelijk waren om alsnog de situatie aangekaart voor verzoeker verder te onderzoeken terwijl het CGVS zonder enige rechtvaardiging de voor verzoeker meest nadelige oplossing koos, aldus verzoeker. Verzoeker werpt nog op dat indien het CGVS meende dat op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing de attestering door een verpleegkundige onvoldoende was, deze eveneens de optie had desbetreffend nadere informatie te vragen hetzij aan de centrumarts, hetzij door een eigen arts om advies te vragen.

Ten slotte wordt aangevoerd dat verweerder door de beslissing van beëindiging te nemen, impliciet maar zeker weigert om zijn bevoegdheid na te komen daar hij immers naar Belgisch recht de enige is die de

bevoegdheid heeft om internationale bescherming te verlenen of te weigeren terwijl de Raad immers enkel de bevoegdheid heeft zijn beslissing in de plaats te stellen van deze van de CGVS voor zover er een beslissing van het CGVS bestaat.

Door de procedure van de ingediende aanvraag te beëindigen zonder een beslissing ten gronde meent verzoeker verstoken te blijven van internationale bescherming en stelt hij te riskeren teruggezonden te worden naar zijn land van herkomst, waar zijn leven en fysieke integriteit in gevaar zijn.

Hierbij wordt tot slot nog aangestipt dat verzoeker gezocht wordt door de autoriteiten wegens zijn homoseksualiteit, hetgeen strafbaar is in Iran en waarvoor nog executies plaatsvinden en nog sprake is van discriminatie zoals blijkt uit de aangehaalde algemene informatie.

3.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken bijgevoegd:

- het administratief dossier zoals overgemaakt aan de raadsman van verzoeker;
- mailverkeer van de raadsman van 14 juni 2022 met eronder de mail van de sociale assistente van 9 mei 2022;
- een medisch attest van 5 mei 2022;
- artikel "LHBTI's, homofobie en homohaat" van Amnesty International;
- artikel "Iran hangt man openbaar op na veroordeling voor homoseksualiteit" van Be Out van 28 januari 2019;
- artikel "Moord op homoseksuele man in Iran laat zien dat de staat geweld tegen lhbt'ers toestaat" van Amnesty International van 17 mei 2021;
- artikel "Voor homo's in Iran is er Grindr, maar ook de galg" van 15 oktober 2020.

3.3. De bestreden beslissing van 30 mei 2022 is geschraagd op en maakt toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft.

Luidens artikel 18, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen maakt de verzoeker om internationale bescherming, die zich niet heeft aangemeld op de voor het gehoor vastgelegde datum, binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over aan de commissaris-generaal. Deze termijn van vijftien kalenderdagen wordt, naargelang het geval, herleid tot één of twee kalenderdag(en) voor de verzoeken waarvoor de wetgever een bijzondere procedure heeft uitgewerkt en waarvan de wetgever verwacht dat deze aanvragen versneld en/of binnen een zeer korte termijn van, naargelang het geval, twee, tien tot vijftien werkdagen worden behandeld.

De door de Koning bepaalde redelijke termijn om schriftelijk een geldige reden mee te delen voor de afwezigheid bedroeg te dezen vijftien dagen na de vastgestelde datum van het gehoor.

In de toelichting bij het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt gesteld: "Deze reden en het bewijs van afwezigheid dienen schriftelijk aan de Commissaris-generaal te worden meegedeeld. De Commissaris-generaal die, wat dit punt betreft, over een ruime beoordelingsmarge beschikt, gaat daarna na of de opgegeven reden en het bewijs ervan geldig zijn en de afwezigheid van de asielzoeker op het gehoor staaft." (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018).

In casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 5 mei 2022, dit bij aangetekende brief van 20 april 2022. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet betwist dat deze laatste oproepingsbrief voor dit persoonlijk onderhoud op correcte wijze verstuurd werd naar de door hem laatst gekozen woonplaats.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping en hij evenmin binnen een termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud een geldige reden heeft meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen.

Verzoeker meent evenwel een geldige reden te hebben gehad om zich niet aan te bieden voor het onderhoud en wijst op een medisch attest van 5 mei 2022 uitgaande van Fedasil dat het CGVS werd overgemaakt op 9 mei 2022, zijnde minder dan vijftien dagen nadat de datum van het gehoor was voorzien. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met dit attest en stipt aan dat hij bovendien eerder bij de DVZ had aangegeven psychische problemen te hebben en medicatie in te nemen voor zijn hartprobleem.

Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat in de bestreden beslissing geen enkele melding wordt gemaakt van het medisch attest van 5 mei 2022 dat het CGVS blijkens de stukken van het dossier op 9 mei 2022 ontving binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het geplande onderhoud.

Hoewel in de bestreden beslissing wordt gewezen op artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt aangegeven dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan het aangetekend schrijven waarin hij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 5 mei 2022 en dat hij geen geldige reden heeft meegedeeld om deze afwezigheid te rechtvaardigen, wordt in de bestreden beslissing geen motivering verschaft waarom dit tijdig voorgelegd medisch attest niet wordt gezien als een geldige reden ter rechtvaardiging van verzoekers afwezigheid op zijn persoonlijk onderhoud.

Waar in de beslissing tot weigering van heropening van verzoekers dossier van 14 juni 2022 wordt aangegeven dat verzoeker reeds vier keer werd opgeroepen en vier medische attesten werden voorgelegd en dat het laatste attest uitgaat van een verpleegkundige en geen arts, moet er in de eerste plaats aangestipt worden dat deze beslissing dateert van na de bestreden beslissing. Hieruit kan geenszins afgeleid worden of verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het neergelegd attest mee in ogenschouw heeft genomen en de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Wat de specifieke motieven van deze weigeringsbeslissing tot heropening van 14 juni 2022 betreft moet verder opgemerkt worden dat in tegenstelling tot wat in deze beslissing van 14 juni 2022 wordt aangegeven, uit het administratief dossier geenszins blijkt dat eerder medische attesten werden voorgelegd om verzoekers afwezigheid te rechtvaardigen. Hoe dan ook, moet erop gewezen worden dat uit het administratief dossier evenwel blijkt dat het CGVS telkens binnen de vijftien dagen op de hoogte werd gesteld van de reden van verzoekers afwezigheid en verzoeker telkens maal opnieuw heeft opgeroepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud zonder over te gaan tot de beëindiging van zijn verzoek hetgeen impliceert dat de eerdere afwezigheden werden aanvaard hoewel slechts sprake was van een busprobleem, een treinprobleem en een haastige ochtend wegens overslapen.

De Raad merkt verder op dat het gegeven dat verzoeker reeds op 12 oktober 2021, 8 december 2021 en 25 maart 2022 werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud waar hij geen gevolg aan gaf, geen afbreuk kan doen aan het thans neergelegd medisch attest.

In dit medisch attest van 5 mei 2022 wordt door een verpleegkundige, verbonden aan de medische dienst van Fedasil Lommel, geattesteerd dat verzoeker onbekwaam werd bevonden om arbeid te verrichten/het interview te Brussel af te leggen wegens ziekte.

Uit de loutere stelling in de beslissing tot weigering van heropening dat het neergelegd attest uitgaat van een verpleegkundige en geen arts kan niet uitgemaakt worden op welke gronden verweerder meent dat de ziekte geattesteerd in een dergelijk medisch attest of verpleegkundige verklaring geen geldige reden uitmaakt ter afwezigheid van verzoeker op zijn onderhoud. Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in zijn verzoekschrift overigens aangeeft dat hij in een centrum van Fedasil verblijft waarvan hij afhankelijk is voor zijn medische verzorging zodat hem niet verweten kan worden geen arts te hebben geraadpleegd. De Raad meent dat verzoeker in de gegeven omstandigheden inderdaad niet verweten kan worden geen medisch attest van een arts te hebben voorgelegd daar hij evenwel een formele verklaring van arbeidsonderbreking wegens ziekte werd voorgeschreven door de medische dienst van Fedasil die ter plaatste aanwezig was en op dat moment in eerste lijn de medische vaststellingen heeft kunnen doen.

Tot slot acht de Raad het samen met verzoeker relevant aan te duiden dat verzoeker reeds bij de DVZ melding maakte van zijn hartritmestoornis waarvoor hij medicatie inneemt alsook van psychische problemen.

Gelet op het voorgaande, is het kennelijk onredelijk dat verweerder overging tot het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verzoek op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kleeft aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld. Bijgevolg dient deze beslissing overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 mei 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU